

ת"פ 22169/06/14 - מדינת ישראל נגד מונתסאר אבו חסין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22169-06-14 מדינת ישראל נ' אבו חסין (אחר/נוסף)

בפני בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל ב"כ המאשימה עו"ד חגי פליישמן

המאשימה

נגד

מונתסאר אבו חסין ב"כ הנאשם עוה"ד שלמה גיגי ותומר כוחי

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר שחומר הראיות הוגש בהסכמה ונשמעו טיעונים לגבי מידת מעורבותו של הנאשם במיוחס לו. בהתאם לאמור בהכרעת הדין, הורשע הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, בהיותו מבצע בצוותא, כדלקמן:

התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ניסיון התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין (שתי עבירות); היזק במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 19.05.14 בשעה 09:30, ניסה הנאשם להתפרץ, בצוותא חדא עם שני אחרים, לביתה של יחידה כ"ץ (להלן: "**המתלוננת**") בגבעת זאב (להלן: "**הדירה 1**"). הנאשם והאחרים הגיעו למקום באמצעות רכבו של הנאשם, בו נהג הנאשם, מצוידים בתיק ובו כלי פריצה. האחרים ירדו מהרכב בסמוך לדירה 1, בזמן שהנאשם המתין להם ברכב, וניסו לשבור את אחד מסורגי הבית באמצעות מגזרי ברזל. לאחר שהבחינו במתלוננת ובחברותיה בתוך הבית, עזבו את המקום ושובו אל הרכב. בהמשך, נתפס הנאשם נוהג ברכב, ובו כלי פריצה. האחרים הצליחו להימלט מהרכב ומהמקום.

על פי עובדות האישום השני, ביום 18.04.14 בשעה 01:40 או סמוך לכך, התפרץ הנאשם בצוותא חדא עם שני אחרים לביתו של ישעיהו דויטש (להלן: "**המתלונן**"), בירושלים (להלן: "**הדירה 2**"). הנאשם והאחרים הגיעו למקום ברכב בו נהג הנאשם, מצוידים בכלי פריצה. האחרים ירדו מן הרכב עם כלי הפריצה, בזמן עמוד 1

שהנאשם המתין להם, עלו למרפסת הדירה 2, פתחו את סורג הדלת, שברו את התריס, פתחו את דלת המרפסת באמצעו כלי חד ונכנסו פנימה. בהמשך ניסו לפתוח את כספת בדירה, אך ללא הצלחה.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה ביקשה להדגיש את חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, תוך דגש על כך שבוצעו לאחר תכנון מוקדם וחלוקת תפקידים בין המבצעים. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, ביניהם הפגיעה בביטחון הציבור, החדירה לפרטיות המתלוננים, והפגיעה ברכושם. לאור העובדה שמדובר בשני מקרים שונים שבוצעו בהפרש של חוש ימים האחד מהשני, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אישום, הנע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל. בנסיבותיו של הנאשם, עתרה המאשימה להשית עליו עונש של 26 חודשי מאסר בפועל, וכן להורות על חילוט רכבו.

ב"כ הנאשם טענו כי הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שלא היה חולק לגבי חלקו באירוע. בהמשך, טענו כי ספק רב אם הנאשם ידע מהי תכניתם של נוסעי הרכב בשני המקרים, ושבזו וכפרו בכך שמדובר בביצוע בצוותא. על אף טיעונים אלה, טענו ב"כ הנאשם, כי הנאשם הביע חרטה כנה, הבין את חומרת מעשיו, ושיתף פעולה באופן מלא. מדובר בנאשם צעיר, ללא כל עבר פלילי. בנסיבות המקרה, טענו כי יש לקבוע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בגין כל אחד מהאישומים, לקבוע מתחם עונש כולל של 6 עד 12 חודשי מאסר, ולתת בכורה לשיקולי שיקום הנאשם. בנוסף, הסכים הנאשם לחילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה, זאת בשל הכרתו בחומרת מעשיו ולקיחת אחריות על ביצועם.

הנאשם בחר שלא לומר דבר בשלב הטיעונים לעונש.

מתחם הענישה

4. עבירות התפרצות לבית מגורים, פוגעות בקניינו של אדם, מפרות באופן בוטה את זכות המתלונן לביטחון בביתו שלו, וכן בפרטיותו, שלו ושל בני ביתו. מדובר בחדירה גסה למקום הפרטי, מבצרו של אדם, בו על האזרח לחוש בטחון אישי. עוד יש לציין את פוטנציאל הסכנה הטמון בביצוע עבירות אלה, כאשר אין לדעת האם וכיצד יתפתח עימות בין הפורץ לבין דיירי הבית, עימות המסתיים לא פעם בתוצאות קשות. דברים אלה מוצאים ביטוי בנסיבות המקרה הנדון, כאשר הנאשם וחבריו נתקלו במתלוננת בביתה, באישום הראשון, והתפרצו לבית המתלונן בשעת לילה מאוחרת, עת בה מרבית האזרחים נמים את שנתם בביתם (ראו את התייחסות כב' השופט מלצר, במסגרת ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, (31.12.2008)).

5. בנסיבות המקרה שלפני, מדובר בשני מקרים של עבירות דומות, אשר בוצעו בנסיבות דומות, ממניעים דומים, וכחלק מתכנית עבריינית כוללת. בנוסף, מדובר בפרק זמן של כחודש ימים בלבד, בין מקרה אחד לשני. נסיבות אלה נמצאות בגדר של אירוע אחד, הכולל שני מקרים שונים, ולפיכך יקבע מתחם ענישה אחד (ראו לענין זה דנ"פ 2999/16 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, (25.5.2016)).

יודגש, כי רף הענישה המרבי בעת קביעת המתחם, מושפע מצרוף העונשים המרביים שניתן להטיל בגין כל אחד מהמעשים - ע"פ 3614/14 **גיא פן** נ' **מדינת ישראל**, (29.06.2015), פסקאות (140-141).

בהתאם לקביעת הכרעת הדין, הנאשם היווה חלק בלתי נפרד מחבורה עבריינית, אשר עיסוקה היה התפרצות לבתי מגורים. מסגרת זו כללה תכנון מוקדם, חלוקת תפקידים ברורה בין החברים, תוך שהנאשם מודע היטב למטרת הפעולה המשותפת ולחלקה של כל חוליה בה. המשתתפים פעלו באופן ממודר, בו לא ידעו את פרטי האחר, למעט שמו הפרטי, היו בקשר טלפוני, וכן ידע הנאשם כי ככל שתרחש תקלה - עליו לעזוב את המקום. בנוסף, הנאשם היה מודע לכך ששותפיו לביצוע העבירה, אותם הסיע אל מקום הביצוע וממנו, הם תושבי האזור. מכאן, יש לשוב על הקביעה בהכרעת הדין, ולפיה הנאשם ממוקם **"במעגל הפנימי של ביצוע העבירות, כחלק משמעותי בשרשרת עבריינית מאורגנת, בה פעל "כגוף אחד" במסגרת התכנית העבריינית המשותפת. ודאי שהצטברות סוגיות אלה זו לזו, מציירת תמונה כללית וחד משמעית, של שותף מלא לחבורה המבצעת עבירות התפרצות לבתי מגורים, בעל תפקיד בלעדיו לא היתה מושלמת העבירה"** (סעיף 9 בהכרעת הדין, וכן הפירוט שם לגבי חלקו המשמעותי של הנאשם בביצוע העבירות).

בנוסף לתכנון של ביצוע העבירות, והחבירה בצוותא לשם ביצוע, יש להצביע על כך שבשני המקרים הצטיידו הנאשם וחבריו בכלי פריצה, שעלולים היו לשמש ככלי תקיפה, ככל שהיה מתפתח אירוע אלים בינם ולבין המתלוננים.

בחינת מדיניות הענישה, מלמדת על ענישה הנעה החל מ-10 חודשי מאסר ועד כשנתיים ולמעלה מכך, בגין מקרה אחד של התפרצות לדירה (רע"פ 8399/15 **אליאב קדוש** נ' **מדינת ישראל**, (19.5.16); רע"פ 1600/15 **אברהם בן יוסף בועזיז** נ' **מדינת ישראל**, (27.4.15); רע"פ 7329/14 **אדי אדלר** נ' **מדינת ישראל**, (04.11.14); רע"פ 2749/14 **אשרף זלום** נ' **מדינת ישראל**, (22.04.14)). יודגש כי הפסיקה הנוהגת מהווה אך את אחד השיקולים בעת קביעת מתחם הענישה, וכן כי הפסיקה משתנה בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, לו מאפיינים משלו (ראו קביעת כב' השופט שוהם כי לא נכון יהיה לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, רע"פ 4088-13 **הדרי** נ' **מדינת ישראל** (11.6.13). ראו עוד את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, בע"פ 1323/13 **חסן** נ' **מדינת ישראל**, (05.06.2013), פסקאות 8-9; ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגיי** נ' **מדינת ישראל**, (15.01.2014), פסקה 25)).

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה באירוע זה, נע בין 18 ועד 42 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

6. הנאשם צעיר, ללא כל עבר פלילי. ודאי משקל מאסר ראשון עבור הנאשם, יהיה מכביד. לצד זאת טענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, וכן הביע חרטה כנה, איננה עולה בקנה אחד עם מספר נתונים: ראשית, הנאשם הורשע בהכרעת דין, לאחר קביעות בית המשפט לגבי ראיות רבות, ולא על יסוד הודאתו. בנוסף, בניגוד לדברים שעלו מהודעות הנאשם במשטרה, כפר

הנאשם בבית המשפט במעורבות שיוחסה לו, ואף במהלך הטיעונים לעונש טענו ב"כ הנאשם כי **"ספק רב אם הוא יודע מה התוכנית שלהם"** (עמ' 17 ש- 13 לפרוט'), וכן כי הנאשם פעל כ"**אדם תמים, נאיבי על גבול הטפשות**" (עמ' 17 ש- 16 לפרוט'). עוד הוסיפו, כי הנאשם **"ראה את עצמו כנהג נטו ולא הבין את חומרת העבירות של ביצוע בצוותא"** (עמ' 18 ש- 3 לפרוט'). קשה לראות בדברים אלה, הבאים בשם הנאשם, משום "חרטה כנה", ולכך יש להוסיף את העובדה שלא נשמעה מפיו של הנאשם אף חרטה מילולית, כאשר קיבל את הזכות לומר דברים אחרונים בבית המשפט. הנאשם ביצע את המעשה הראשון, ושב לבצע עבירה דומה כעבור כחודש ימים, עובדה המצביעה על תעוזה עבריינית והיעדר מורא. עד כה, לא נשמעה כל הבנה, הפנמה או חרטה מצד הנאשם על מעשיו.

לנוכח כל האמור לעיל, תוך מתן משקל משמעותי לכך שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם, החלטתי לגזור עליו את העונשים הבאים:

- א. 24 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו בין הימים 19.5.14 ועד 26.5.14.
- ב. מאסר למשך 7 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. מאסר למשך 3 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.
- ד. לאור השימוש ברכב הנאשם לשם ביצוע העבירות, וכן הסכמת הצדדים בסוגיית החילוט, אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם מסוג טויוטה, לפי מספר רישוי שיועבר תוך 7 ימים על ידי המאשימה.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ו, 17 יולי 2016, במעמד הצדדים.